

ИСЦЕЛЕНИЕ СКАЗКОЙ

Наталья Грабовская
художественный руководитель Киевского
благотворительного театра «Город солнца»

Бывает так, что ваш мягкий, послушный и понимающий ребенок вдруг превращается в упрямого, неуправляемого тирана, с яростью отстаивающего свою точку зрения, которая кажется вам совершенно ошибочной. Ни авторитет, ни уговоры, ни тем более давление, не помогают изменить мнение вашего чада, а только усиливают протест. В особо тяжелых случаях, такие недоразумения даже могут спровоцировать

отдаление, разрыв эмоциональной связи с ребенком, его замкнутость и другие психологические проблемы. Чтобы смягчить острые углы и не допустить тяжелых последствий, существует один действенный мамин секрет – называется он «сказкотерапия».

Этот метод психотерапии известен человечеству тысячи лет, но как течение современной науки возник совсем недавно. Что касается самого термина, то его используют по-разному. Сказкотерапию применяют и в воспитании, и в образовании, и в развитии, и в тренинговом воздействии, и в медицинской практике. В последнем случае работа со сказкой направлена непосредственно на лечение. Терапевт создает условия, в которых человек, взаимодействуя со сказкой (читая, придумывая, разыгрывая, продолжая), находит решения своих жизненных трудностей и проблем. Но наиболее интересными функциями этой замечательной системы, безусловно, являются развивающая и воспитательная.

Слушая и воспринимая сказки, человек встраивает их в свой жизненный сценарий, формирует его. У малышей этот процесс, особенно яркое, многие дети просят читать им одну и ту же сказку по много раз, таким образом, формируя свой, так называемый, банк жизненных ситуаций и понимание окружающего мира. В процессе слушания, придумывания и обсуждения сказки у ребенка развиваются необходимые для эффективного существования фантазия, творчество. Он усваивает основные механизмы поиска и принятия решений.

Итак, если вы наблюдаете у ребенка какую-то эмоциональную проблему, вызванную определенной ситуацией, сочините для него сказку. Не стоит рассказывать ее тут же, «по горячим следам». Лучше подождать, пока страсти улягутся, и можно будет уловить удачный момент, чтобы подойти к спорной теме издалека. Тогда, когда малыша ничего не отвлекает, он спокоен и настроен вас слушать.

Сначала нужно придумать героя, который был бы похожа вашего малыша. Этого можно добиться с помощью схожих характеров, выражений, жестов и жизненных обстоятельств (например, герой

ходит в тот же класс, что и ваш ребенок, любит те же занятия, например, петь или кататься на роликах). Затем рассказать о жизни героя так, чтобы сходство между его жизнью и жизнью ребенка было заметно и самому малышу. После этого герой вашей сказки должен попасть в проблемную ситуацию, которая похожа на проблемную ситуацию ребенка. При этом все чувства, которые испытывает ваше чадо, необходимо приписать герою. Сказочный герой начинает искать выход из создавшейся проблематичной ситуации и в итоге находит правильное решение проблемы и даже не одно. Он избавляется от своих сомнений и страхов, конечно же, одновременно со своим прототипом – вашим малышом.

Возьмем, к примеру, такой случай: упрямство и непримиримость вашего ребенка вызвал несправедливый (с точки зрения малыша) поступок учителя, который отчитал его и выставил из класса. Все ваши доводы в пользу педагога оказываются тщетными, и ребенок искренне не понимает, почему в данном случае ваша поддержка не на его стороне. Попробуем сочинить соответствующую сказку:

«Жил-был маленький рыженький котенок. Он был очень сообразительный и смелый, любил приключения и новые интересные места. Но временами он также бывал шкодливым и непоседливым. У его мамы – кошки было еще одиннадцать котят, его младших братиков и сестричек, и все они норовили куда-нибудь уползти. А еще – требовали внимания. Одному срочно покусать надо, другому – поиграть, третьему – залезть на груды старых ящиков и благополучно с нее свалиться. При этом маме – кошке регулярно нужно было добывать еду, потому как жили они не в теплом доме, при заботливых хозяевах, а на старом, пыльном чердаке. И жаловалась мама-кошка, и плакала, но котята все равно отнимали у нее все силы. А однажды мама-кошка была особенно расстроена – с утра она не отыскала никакой еды, и была очень голодной. Самый младший, черный с белым ухом, котенок провалился в ящик и жалобно мяукал – видимо, лапку повредил. В то же время, непоседа – рыжий повалился играть с маминим хвостом – он вился вокруг нее, крутился между лапами, не позволяя зализать ранку белоухого и накормить еще одного малыша. Мама кошка пригрозилла сыну тихим шипением, но тот, проигнорировав замечание, продолжал игру с новой силой. Тогда мама зло зашипела, и легонько оттолкнула рыжика лапой. От такой несправедливости котенок разозлился и обиделся на свою маму. Чем, конечно, тут же добавил ей тревог и хлопот. Заплакала мама-кошка, а потом вдруг резко вскочила на подоконник и выпрыгнула в окно. Все котята не на шутку испугались, стали пищать так жалобно, что у рыжего котенка чуть сердце не разорвалось. И так горевали они аж до следующего утра. Когда мама – кошка вернулась, рыжий котик очень обрадовался, ведь без нее было очень холодно, голодно и страшно. А о недавнем происшествии он совсем забыл. С тех пор начал рыжик вести себя по-другому: вместо того, чтобы целый день играть, он приглядывал за младшими котятами, и даже иногда сам находил еду. И стал чувствовать себя таким взрослым!»

Вы удивитесь, услышав на следующий день от своего малыша, что он, жалея учительницу, у которой так много забот, целый день вел себя примерно. Но даже если этого не произойдет – не стоит волноваться! Наверняка, вашему чаду нужно некоторое время, чтобы обдумать эту ситуацию и свое место в ней. В любом случае, «зерно засеяно», и ваш ребенок обязательно сделает свои выводы! Важная деталь: процесс сказкотерапии не ограничивается грамотным подбором или сочинением сказок. После прослушивания истории, он должен сопровождаться подробным обсуждением ее сюжета. Когда вы читаете или рассказываете сказку вашему ребенку, в его бессознательном формируется индивидуальное восприятие внутренних процессов и способов взаимоотношений между людьми. Полученная информация будет находиться в пассивном состоянии, если с ребенком не обсуждать сказочные и мифологические истории. Во время обсуждения, ребенок размышляет о своем предназначении, исследуя собственные способности и возможности, и естественным путем формирует способность видеть причинно-следственные связи и осознанно действовать.

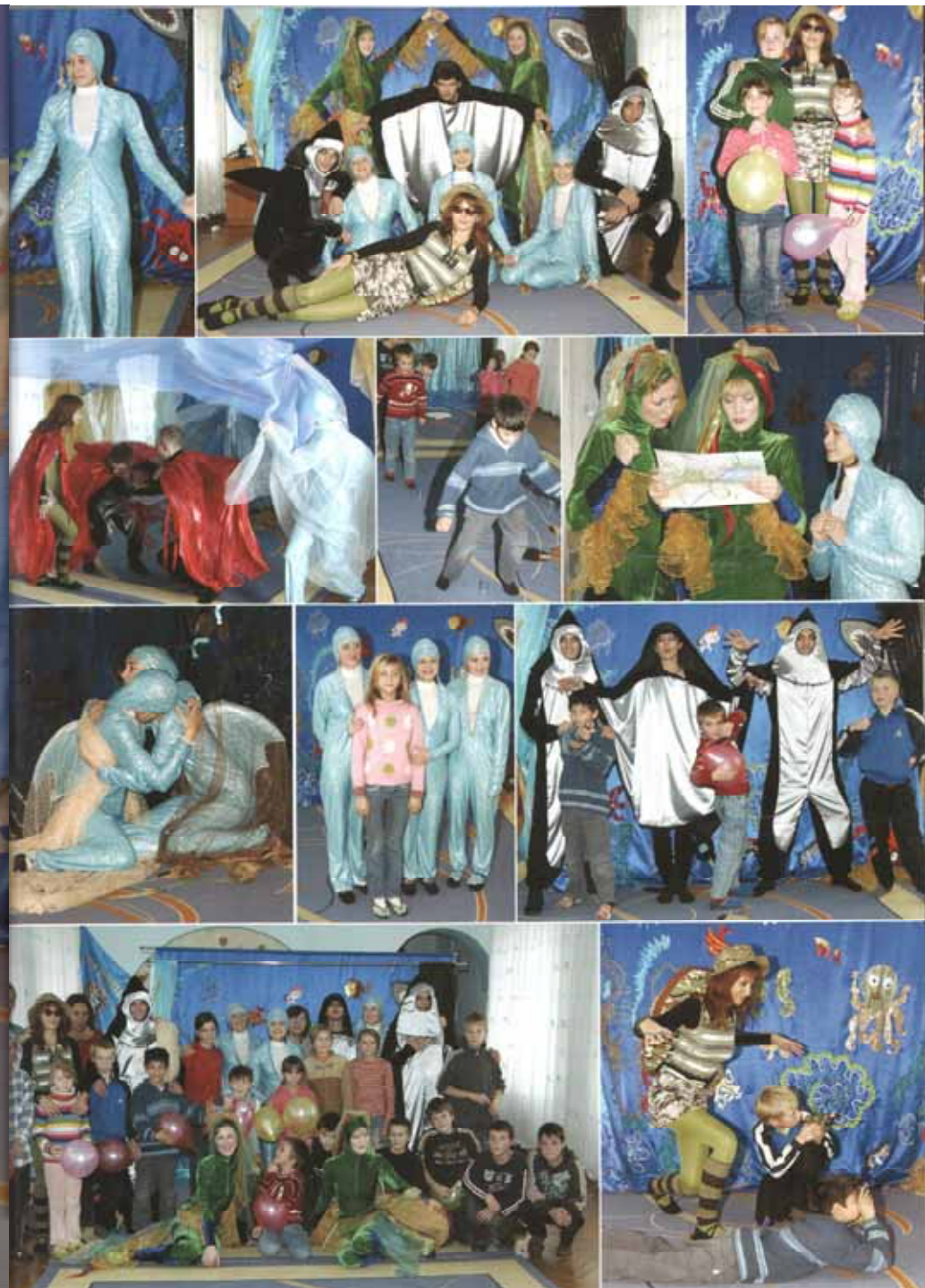
Одним из самых действенных способов объединить язык взрослых и детей является сказка. Если рассказчик знает свое дело, то дети просто входят в сказку и живут жизнью ее героев, переживая вместе с ними, триумф победы и страх, радость и горе. При этом малышине просто слушают голос, они представляют все события и перед их внутренним взором проходят картины и образы. Не смотря на то, что сказка представляет собой развлечение, дети с ее помощью познают реалии мира, она заставляет ребенка думать и размышлять, хранит в себе нравственные постулаты и передает их, учит ярким и сильным человеческим чувствам.

«Морская братва»

25 октября 2008 года в детском доме «Берегиня», в городе Борисполь, состоялась премьера спектакля «Морская братва» Труппы мини-театра «Город солнца», что представляла свой спектакль – участник проекта «Дитина. Радіна. Турбота» (www.detdopn.info) – інформаційного ресурса, який содержить детальну інформацію о жизнь и потребностях детей-сирот, детей с ограниченными возможностями.

■ ЛЮБИТЕЛЬСКИЕ ТЕАТРЫ

Народные артисты

Сменить роль — лучшее средство от офисной рутины, считают молодые украинцы и после работы спешат в самодеятельные театры, превращаясь в Макбетов, Отелло и Джульетт

Каролина Тымкив

Сотрудник компании по разработке программного обеспечения Luxoft 25-летний Максим Рябченко после работы меняет образ: снимает офисные рубашку и галстук и надевает черный с белыми полосками плюшевый костюм. Теперь он Акула. Рябченко играет в столичном самодеятельном театре *Город солнца*.

На сцене, которую предоставляет театру Киевская академическая мастерская театрального искусства *Суфья*, актеры-любители готовят детский спектакль *Морская братия* по мотивам популярного у ребятни голливудского мультфильма.

Среди молодых украинцев единомышленников у Рябченко немало: время от времени в буквальном смысле слова поменяет свою роль мечтает практически каждый обитатель офиса. Реализуют мечту, конечно, не все, но самые решительные пополняют группы любителей театров.

Если шесть лет назад в Международном театральном фестивале *Драбина*, который проходит во Львове, участвовало 12 украинских аматорских театров, то в 2009-м — уже более 50, говорит Оксана Дудко, арт-директор фестиваля. Три года назад, отмечает Тарас Аскапелов, администратор харьковского любительского театра-студии *Vinora Playing Toup*, в Харькове работало около 15 самодеятельных театров, а сейчас — более 30.

А все потому, что украинцы видят в лицедействе отдушину, уверяет Наталья Якимченко, руководитель театра-студии *SPLASH*: "Многим людям, которые проводят весь день за компьютером, просто не хватает живого

общения, новых знакомств, и они идут за этим к нам".

Быть или не быть — не вопрос

Оксана Пурик, киевскому бренд-менеджеру, в *Морской братии* досталась роль Дельфина и задано нежно-бирюзовый сценический костюм. Угодив к Акулам и злому Скату, Пурик дрожит от страха в плену рыболовной

сети. Но в итоге, как обычно в сказках, добро побеждает зло: дельфина освобождают друзья.

"Мальши из детдомов, когда я просто туда приезжала, говорили: "А вы играли Дельфина! Мы вас помним". Вот такая она нелегкая — актерская слава", — широко улыбается Пурик, рассказывая о своей гастрольной деятельности. — со спектаклем *Морская братия* театр *Город солнца* ездит по детским домам и, похоже, пользуется популярностью. Лицедеев признаются: актерская слава греет и сплавливает их ряды.

Наталья Грабовская, режиссер вполне профессионального

Театра на Левом берегу, создавшая год назад аматорский *Город солнца*, собрала в нем более десятка представителей разных профессий — экономистов, бухгалтеров, филологов.

"Это всегда яркое времяпровождение, — емко определяет атмосферу любительских подмостков Сергей Горельх, 25-летний студент, а в свободное время — актер Киевского уличного театра. — Павло меня обучают актерскому мастерству, и это абсолютно бесплатно".

А вот всем желающим играть на сцене театра-студии *SPLASH* придется раскошелиться за это удовольствие на 400 грн. в месяц. Здесь режиссеры-профессионалы учат новичков актерским премудростям, сценической речи и пластике.

Подобно *SPLASH* работает и творческая мастерская *Школа игры*. По подсчетам ее директора Елены Ламинной, подобных студий и кружков в столице — сотни, и цены за обучение в некоторых из них доходят до нескольких тысяч гривен в месяц.

В то же время любительские театры, не предусматривающие учебу, работают на общественных началах. В них актер одновременно выступает и дизайнером декораций, и костюмером, и гримером. Свине штормы, расшитые рыбками, для *Морской братии* артисты *Города солнца* шили своими руками, а костюмы заказывали за собственный счет.

Чтобы сводить концы с концами, харьковский *Vinora Playing Toup* использует старый добрый способ бродячих артистов: после

спектакля предлагает зрителям скинуться в театральную коробочку для пожертвований кто сколько может.

В отличие от Украины, любительские театры Западной Европы, по словам Дудко, зачастую существуют за счет грантов и поддержки со стороны государства. "Поэтому в странах Евросоюза любительских театров в несколько раз больше, чем в Украине", — говорит Дудко.

Школа общения

В начале репетиции Грабовская открывает ноутбук и "заводит" музыку. После этого она уже не может усидеть в режиссерском кресле — высказывает на сцену к танцором и помощим актерам, замещая отсутствующего исполнителья роли Сята. "Так, девочки, рыбки морские как за сценой! Потите!" — между делом командует режиссер.

Пока *Город солнца* развлекает свою малолетнюю публику, *Vinora Playing Toup* осваивает репертуар посерьезнее: играют классику Тараса Шевченка и современника Сергея Жадана. Киевский уличный театр специализируется на Антоне Чехове — поставил по его произведениям уже три спектакля. "Его пьесы всегда актуальны", — считает режиссер театра Мария Косовская.

Разминку перед репетицией уличного театра в парке Шевченко со стороны можно принять за флешмоб: образован круг, актеры передают из рук в руки воображаемый шар, упираются в воображаемую стену, без слов создают заданный образ с помощью платки.

Такие репетиции — не просто попытка творчества, но и хорошая физическая подготовка, самореализация и эмоциональная разрядка, уверяют их участники. "Директора фирм вкладывают средства в тренировки для развития речи своих сотрудников [и другие развивающие занятия], — объясняет Дудко. — А театр очень быстро даст уверенность в себе и умение держаться перед публикой".

Театральные подмостки помогают переключиться на ценности, не связанные с зарабатыванием денег, добавляет киевский психолог Юрий Калашников. "Люди уже неинтересно проводить вечер перед телевизором", — резюмирует он.

23-летняя экономист Татьяна Донченко, как будто подтверждая это, говорит, что раньше приходила с работы с одной мыслью: покушать — и скорее спать. "А после занятий в студии *SPLASH* столько энергии!" — признается Донченко. ■

ПОЛЕЗНОЕ С ПРИЯТНЫМ: Артисты любительского театра *Город Солнца* играют на сцене развлекают детскую публику и одновременно самих себя

Популярная когда-то художественная самодеятельность переживает вторую молодость. Офисные работники, студенты и пенсионеры с удовольствием находят время для занятий в театральных кружках и изостудиях

ЮЛИЯ СМИДОВИЧ,
АНАСТАСИЯ МОРОЗОВА

Только в Киеве сегодня работают почти сотня аматорских театров и десятки курсов рисования. Они охотно принимают новичков любого возраста, причём бесплатно. Более того – некоторые студии сами занимаются поиском одарённых учеников. «Мы готовим телепроект под рабочим названием «Народный художник». Будем искать таланты по всей Украине: и тех, кто имеет художественное образование, и самородков. В конкурсе примут участие художники, скульпторы и, возможно, представители других направлений искусства», – делится планами Олег Торгалло, руководитель галереи «Раритет-арт».

Гамлет-аматор

Спектакли с участием непрофессиональных артистов становятся всё более популярными. Только в столичном Доме актёра существует два десятка аматорских театров. А перед премьерой киевской студии «Чёрный квадрат» не редкость очереди за билетами. Не каждый академический театр может похвастать такой популярностью, и уж тем более туда не возьмут актёра-аматора. Зато любительские драмкружки и студии примут и бизнесмена, и пенсионера, и домохозяйку. «Для людей с жёстким графиком работы время и частота занятий варьируются. Можно приходить на одну или на несколько репетиций в неделю – для любителей это вполне приемлемо», – рассказывает Тарас Аскалепов, актёр и режиссёр харьковского театра-студии Vinora-playing town.

Занятия на любителя

ГЛАВНОЕ – УЧАСТИЕ

ПОСЛЕДНИЙ ШТРИХ

На курсах рисования в галерее «Раритет-арт» занятия проводятся по авторским методикам. Главная цель – найти подход к каждому ученику

ИСКУССТВО – В МАССЫ

Киевский художник Богдан Андрух радуется тому, что всё больше людей занимаются творчеством

Привлекает участников и то приятное обстоятельство, что за уроки актёрского мастерства зачастую не надо платить. Могут лишь возникнуть небольшие траты на костюмы или постановочные материалы. Ученики театральных кружков утверждают, что репетиции после рабочего дня не утомляют, а, наоборот, помогают снять стресс и пообщаться с близкими по духу людьми. «Наши актёры познакомились на интернет-форуме, где всех объединила цель – помочь де-

тям (театр организует постановки в детских домах, – Фокус). Когда появилась идея продолжить общение вживую, на репетициях, многие восприняли её на ура. Таким образом клуб по интересам перерос в театр», – говорит Наталия Грабовская, художественный руководитель киевского театра «Город Солнца».

«Театральная студия научила меня выражать чувства. Совмещать репетиции, которые проходят с 7 до 9 вечера, с рабо-

В своё удовольствие

Увлечение самодеятельным театром, изостудиями или хоровым пением – примета, характерная не только для Украины

ЛИТЕРАТУРНЫЕ ЧТЕНИЯ В ПИЖАМАХ

В Лондоне появилась мода на литературные вечера, куда послушать стихи и прозу приходит в необычных костюмах, например, в пижамах. Сцена отсутствует, а гости рассаживаются на полу, окружая чтецов.

УЛИЧНЫЕ СПЕКТАКЛИ

В Бресте компания непрофессиональных актёров организовала «Свободный театр», который ставит спектакли на улицах города. Декорации, костюмы и маски для уличных постановок делают сами актёры-аматоры.

ЖАЛОБНОЕ ХОРОВОЕ ПЕНИЕ

В Германии всё большую популярность завоевывают хоры жалобщиков, которые поют о самых разнообразных проблемах: плохой погоде, супружеской неверности, бытовых проблемах или недовольных политиках.

ВАШ ВЫХОД

Всем желающим найдётся место на сцене харьковского театра Vinora-Playing Town. Здесь царит полная демократия, а отсутствие опыта не считается недостатком

ОТ ДУШИ

Наталия Грабовская, художественный руководитель студии «Город Солнца» считает, что аматорский театр – это не долгие изматывающие репетиции, а отдых для души

ты нелегко. Но положительные моменты берут верх над усталостью. В моей группе разношерстная публика: люди разного социального статуса и возраста, от 18 до 60 лет», – рассказывает Вячеслав Мандрик, финансовый консультант и в свободное от работы время актёр-аматор.

Популярность любительского театра побудила львовских энтузиастов создать фестиваль «Драбина». В этом году в нём приняли участие более 50 непрофессиональных коллективов. «На фестивале

мы проводим мастер-классы профессиональных режиссёров из США, Великобритании, Польши, Нидерландов. Участие во всех фестивальных мастер-классах и тренингах бесплатное», – заявляет Оксана Дудко, арт-директор львовской художественной мастерской «Драбина».

Зарисовались

Киевский юрист и начинающая художница Наталья Шевченко, как и

многие её друзья, по изостудии, заказала футболку с принтом собственной картины. Кружок рисования помог ей изменить образ жизни. Перестав засиживаться в офисе допоздна, теперь она по вечерам спешит на занятия. Наталья утверждает, что после того как она расслабилась и взяла в руки кисти, ко многим проблемам стала относиться проще.

Примеру Натальи следует немало соотечественников. Только в Киеве сейчас насчитывается более 30 художественных школ. «Мы получаем всё больше звонков и писем на электронную почту: люди хотят рисовать», – подтверждает Богдан Андрух, арт-директор художественной студии «Фламинго».

Частные репетиторы берут за одно занятие от 40 до 150 грн., зато некоторые художественные студии организуют бесплатные уроки для одарённых. Даже галереи объявляют набор желающих в группы по рисованию для взрослых. «Спрос на курсы живописи растёт, и занятия проводятся каждый день. Бесплатно мы учим талантливых ребят. За десять занятий можно получить основные навыки. Главное для нас – найти индивидуальный подход к каждому. Очень важно понимать, что человек может, какие у него предпочтения, какой темперамент, поэтому на уроках все получают индивидуальные задания», – объясняет Олег Торгалло, руководитель галереи «Раритет-арт».

Студенты курсов рисования в один голос говорят, что не просто водят кисточкой по холсту, а учатся другими глазами смотреть на мир, получая удовольствие от простых вещей. «Я захотел рисовать, потому что это помогает вернуть свежесть восприятия жизни – как в детстве. Повседневные заботы, бизнес, вечеринки, рестораны не дают счастья, которое дарит творчество. К тому же написанная картина – лучший подарок друзьям и близким», – рассказывает дизайнер одежды Анатолий Задорожный. Преподаватели курсов утверждают, что на занятия приходят люди всех возрастов и различных профессий. У них нет цели стать профессиональными художниками, главная задача – провести время с пользой и удовольствием. «У меня занимались и 104-летняя бабушка, и четырёхлетний ребёнок. Научить рисовать можно любого, безнадежных случаев не бывает. Бывают только люди, которые в себя не верят», – подбадривает всех желающих преподаватель Виктория Максимовна. **ФОКУС**

Один день у «Місті сонця»

Саме таку акцію вже вкотре влаштував благодійний театр з однойменною назвою

Не всім дитбудинкам пощастило мати шефів чи кураторів... Але ж і цим дітям так хочеться відвідати планетарій, театр, дельфінарій або проїхатися Києвом та послухати цікаву розповідь екскурсовода. От і вирішив театр (про діяльність якого «Вечірка» писала в номері від 28 липня), окрім основної своєї діяльності – показу вистав та пізнавальних програм, організувати дозволя для дітей, котрі не так багато мають радісних митей у житті.

Як розповіла нам Наталія Грабовська, художник керівник театру «Місто сонця», такі заходи вони влаштовують не так часто, як хотілося б, але принаймні один раз на місяць вони дарують дітям з дитячих будинків веселі години й урівноважують їхнє життя.

– Проблем не бракує, головна з них – це відсутність транспорту, пально-го чи грошей на привезення дітей з будинків-інтернатів, – зазначає пані Наталя. – Але коли чогось дуже прагнеш, то немає нічого неможливого. Решта – вже простіше. Чимало людей, фірм, закладів можуть і хочуть допомогти, треба лише час від часу їм про це нагадувати. І майже ніхто не відмовляє.

Саме так театр і потоваришував з одним зі столичних дельфінарій, який неодноразово запрошував на свої вистави вихованців дитбудинків, ін-

тернатів та дітей з малозабезпечених родин. І митлої суботи тут знову зустрічали маленьких гостей. Дельфінарій та крамниця «Світ лівші» організували для них святкування Міжнародного дня шувальги.

– Я випадково дізналася про це свято, – розповідає волонтерка театру Оксана Пурик. – Сталося це тільки тому, що я сама лівша й постійний клієнт цього корисного для таких, як я, магазину.

Представник оргкомітету благодійного фонду «Карітас Київ» Ірина Григорівич передала нам запрошення на свято для дітей з малозабезпечених сімей, котрими опікується цей фонд.

Й от ми на святкуванні. Упродовж кількох годин на дітей чекали вікторини, конкурси. Маленькі шувальги змагались у стріляння з лука та арбалета,

малювали, гралися з клоуном. Було надзвичайно весело, навіть як на дорослу людину, пудрувати не було коли. А магазин «Світ лівші» ще й подарував спеціальний набір для письма вихованців одного з дитбудинків Маші, котра є шувальгою.

Набiгавшись доскоду, діти переглянули цікаву програму за участю дельфінів і морських котиків. Дітки були в захваті! Майже ніхто з них, на жаль, раніше не бачив такої вистави.

Свято в дельфінарії закінчилося, але театр «Місто сонця» продовжив програму для дітей. В одному з ресторанів на маленьких гостей чекав смачний обід. Позж його готували, діти стрибали на надувних гірках, гойдалися на гойдалках, роздивлялися звірів у мілізоопарку та навіть ловили

рибу в ставку. Після обіду, отримавши в подарунок різнокольорові повітряні кульки, діти ще довго не хотіли розходитися і запрошували театр до себе.

Довідка «Вечірки»

Ініціатором створення театру «Місто сонця» 2007 року стала Наталія Грабовська, тоді ще студентка, а нині вже випусковице режисерського факультету КНУТКТ ім. Карпенка-Карого. Її ідею було підтримано чотирма ентузіастами добровільного інтернет-порталу www.deldom.info, і театр з'явився на світ.

Театр не має спонсорів, меценатів. До нього приєднуються небайдужі люди, які хочуть допомогти дітям. Програма «Один день у місті сонця» – це подорож вихованців обласних дитячих будинків до Києва, відвідування столичних театрів, планетарію, дельфінарію. Також у театрі випускають «Газету для добрих людей» – двосторонній листівок А4 формату про волонтерство та добротність.

– Випускаємо спочатку з'являються самі, – каже Наталя. – Вироджує трішки тяжко готувалася, а відрозу після Нового року побігла зі спектаклем до

Не заради грошей, а заради себе

Кореспондент «Вечірки» зустрівся із жінкою, котрій благодійність допомогла дізнатися про радощі материнства

Є люди, які не заради користі або реклами займаються добротністю, а просто для душі. На чистому ентузіазмі створюються фонди, організації задля допомоги людям, які потребують підтримки – фінансової та моральної. Наталія Грабовська пішла далі. Вона створила добродійний театр «Місто сонця», який ось уже кілька років їздить зі своїми спектаклями по дитячих будинках.

Божий дар

З Наталією ми зустрілися побачити її будинок, а не великому парку. На вигляд вона молода, мініатюрна жіночка зі світлим волоссям. Після привітань одне одному заступило, а як, власне, все розпочиналося?

– Ідея створити театр у мене давно зривалася в голові, та все руки не доходило, як не завжди бувало. Одного дня мені надійшли і запросили на співбесіду. Так вийшло, що я прийшла не за тією адресою, – розповідає пані Наталя. – Це зовнішній набір для будинку, а на мій подив, там теж потрібні були актори мого профілю (я освітою наша героїня – режисер-постановник. – Авт.).

Мислячи дитячий майдачок. Наташа зустрінулася з іншими дітьми і востанок. Після привітань:

– Я кілька днів так попрацювала, та якось не склалося. А от один момент заляс до душі. І сподіва, а потім мене мисль чекала діти, і всі ці мого влюблено відтисли. При цьому дивилася прямо в очі, – помітила, як у Наташі забланила від сліз очі. – Після цього я твердо вирішила віддати свою мрію в реальність.

Далі вона розповіла, як реалізувала величезні сподівання на порталі про дитячий інтернет-портал www.deldom.info, і театр з'явився на світ. Театр не має спонсорів, меценатів. До нього приєднуються небайдужі люди, які хочуть допомогти дітям. Програма «Один день у місті сонця» – це подорож вихованців обласних дитячих будинків до Києва, відвідування столичних театрів, планетарію, дельфінарію. Також у театрі випускають «Газету для добрих людей» – двосторонній листівок А4 формату про волонтерство та добротність.

– Випускаємо спочатку з'являються самі, – каже Наталя. – Вироджує трішки тяжко готувалася, а відрозу після Нового року побігла зі спектаклем до

Театральний колектив театру «Місто сонця»

першого нашого дитячого будинку – в місті Фастів.

У парку, де ми розмішувалися, потім нас проводять молоді мамки з дітьми в колясках. Дивлячись на них, Наташа відверто зізнається, що тривала час не могла змалювати. Акувалася в каліній, пішла до роботи, перешарити від безпліддя, а результату не було. І разом, коли почала працювати над створенням добродійного театру, востанок для себе дізналася, що чекає на дитину. Зараз дитини Маші вже більше року. А Наташа знову вагітна.

– Нік, окрім як даром божому, а не назвати не можу, – посміхається, говорить Наталя.

Труднощі, але які прискіпні

– У такому театрі граються не професійні актори, акти які мають інші професії. Як вони поспівають

«приспівати з актрисами» – цікавимося ми. – Ми всі асесь працюємо, а репетиції проводимо у вільний час. Тобто після роботи, починаючи від самої вечора й до десяти, а буває, й до одинадцяти. Виступаємо в дитячих будинках по вихідних, – пояснює Наталя. – Важко, звісно, та коли бачиш щасливі обличчя дітей, то щось усі компенсується. Ось, наприклад, наша Оксана Пурік працює в журналі, а паралельно займається просуванням проекту, без якого ніяк не можна. Чи Світлана, вона працює в КМДА і зарекомандована в організації дітей.

Окрім спектаклів, театр також організує едноразові події для дітей з інтересом до театру.

– Візьмо їх до планетарію або дельфінарію, потім підучемо в Макдональдсі, з яким у нас є домов-

леність, моя свекруха провела екскурсію Києвом, – розповідає Наталя. – Й планам організувати щось подібне до брейв-ранчу, щоб діти могли привнести свої добротності, милосердя, творчо самовиражатися. Адже, як пояснив наша героїня, не дуже потрібна спілка, коли ти приїжджаєш до дитини, але важливо краще, коли дитину випустять, що знається, у світ. Треба показувати їй суцільність, в якому їй доведеться жити, жити і працювати в майбутньому.

Пані в керівництві театру дійсно гравіозні. Вона не збирається зупинитися на досягнутому, а розвиває свій театр далі. Найбільше мріє про великий добродійний театр, куди діти могли б приходити і почуватися як удома.

Наприкінці Наталя продемонструвала нам коротенький ролик-співбесіду для дорослих з небуку під назвою «Дельмака». Суть проста як дещо уривок в дитячому будинку продовжується малюнок, і щодня день йому прийдеться мати улюблену «кочку» і, відповідно, дуже багато «не можна». Та найбільше приносить йому не це, а те, як малюк чекає на маму, свою маму, ласка якої пообіцяв їй дитинство. Подивившись ролик, а по-справжньому опинилася, як це важливо – мати радісних людей.

ДОВІДКА «ВЕЧІРКИ»

Ініціатором створення театру у 2007 р. стала Наталія Грабовська, тоді ще студентка, а нині вже випусковице режисерського факультету КНУТКТ ім. Карпенка-Карого. Її ідею було підтримано чотирма ентузіастами добровільного інтернет-порталу www.deldom.info, і театр з'явився на світ.

Театр не має спонсорів, меценатів. До нього приєднуються небайдужі люди, які хочуть допомогти дітям. Програма «Один день у місті сонця» – це подорож вихованців обласних дитячих будинків до Києва, відвідування столичних театрів, планетарію, дельфінарію. Також у театрі випускають «Газету для добрих людей» – двосторонній листівок А4 формату про волонтерство та добротність.

– Випускаємо спочатку з'являються самі, – каже Наталя. – Вироджує трішки тяжко готувалася, а відрозу після Нового року побігла зі спектаклем до

З перших уст

Оксана ПУРК,
благодійний театр «Місто сонця»

Спонсори приїхали!

Саме такими словами ярос зустріли вихованці одного з дитбудинків наш театр. Актори зупинились наче вояки. Спонсори? Ми? Купи волонтерів, серце моє і студенти, і безробітні... Як вивчалась, шим словом дівки назвали майже всіх відвідувачів, які прийшли до них у гості.

Проблема № 1. Понаруки на сита, пові ком'ютери, телевізори, DVD, натуральні меблі та сироватка. Все це забезпечують спонсори, яких і мали на увазі діти. Ніхто не заперечує: для дітей, яких ми «ощучуємо» доросла, ці речі вкрай необхідні! Адаже норми на одяг, взуття, кашпономи ясь дуже дивні. І я, певно, не скажу нічого нового стосовно виховного моменту, коли ці діти спускають своїм статусом сироти, швидко звикаючи перебувати на утриманні, легко приймають дарунки, не замислюючись над тим, за що вони їх отримали...

Проблема № 2. 8 Вересня, компанія молодих акторів привезла до дитбудинку безліч цукерок, прикрас та одягу для дівчаток. Діти підготували концерт, гості приймали двому половину, от тільки про вихователюк забули... І все б нічого, вихователюк переживуть, але ж знову-таки, той самий виховний момент! Як у с'єті вітати життя? Нова! Маленький сувенир, але ж усім – і дівкам, і мамі, і бабусі!

Проблема № 3. Діти виховували – часто вони й самі представники малозабезпечених та неблагополучних сімей. Не мають вони ком'ютери, не завжди їдять цукерки чи фрукти, не ходять до цирку чи дельфінарію, не їдять шорку в санаторії чи в с'єті Італії та Іспанії. Так, існують центри для таких сімей. Але ж знову повертаємось до державної допомоги. Як тут норма? Подарунків на Новий рік та запрошення на святкування Дня закосту дітей? На жаль, не всі спонсори, шефи та процес волонтерів знають, де ще так потрібна їхня допомога!

Проблема № 4. Інтернати та дитбудинки повинні існувати, дітям у

прийомних сім'ях робити нема чого! Таку думку одного разу ми почули від... вихователя! Навесню, ви вже здогадалися, чому саме від них. Так, для них розформування закладу – це катастрофа, адже де в с'єді знайти хоч який гробу? От і ще одна проблема – ставлення вихователюк до дітей... Або це просто робота, як будь-яка інша, або щось більше! В деяких закладах ти навіть не розумієш відразу, де знаходився, діти живуть окремо сім'ї! Старші доглядать за молодшими, допомагають на кухні, готують разом з поварями супові бульйони, ходять до магазину, вони чечено відаються з гостями та дякують за подарунки... Але у деяких «справжніх» інтернатах діти не мають заварити чай, або ж випирати власну бізину!

Звичайно, не всім дитбудинкам пощастило мати хоч якось друзів, що можуть допомогти. Ми бачили інтернати, де майже на с'єді дітей одні дорослі і сприйняти також є, але воно не відкривають, щоб не забруднювати, от і бігас розданих мамача взимку навідр, заробокати собі хвороби... Або дівчаті одні дитбудинку, які гарно шьють та вишивають, не мають елементарних шиток та голук, щоб зайнятися улюбленою справою! Так, матеріальні речі дуже потрібні в таких закладах! І дай, Бог, зарплату тим людям, які мають можливість допомогти таким чечинам!

Але якщо ви не маєте коштів і хочете допомогти, не пошукуйтеся, знайдіть в Інтернеті портал для волонтерів! І ви дізнаєтесь про безліч варіантів – вступити з виставкою, займатися із дітями іноземною мовою, потрапити у футбол, навчати їх шити чи робити кресельні зовнішні. Або стати шефами одного закладу і приїждати всю увагу саме цим дітям, які згодом, повірте, стануть для вас як рідні! А ще можна потоварити з ними хоч б 6 о однію дитиною, телефонувати їй, відвідувати на консультації до лікарів, допомогти вступити до ВНЗ чи... та навіть засновати!

Юлія Михайлюк
info@eveningkiev.com

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ВИСТАВА

Морська братія їде в гості

Благодійний театр «Місто сонця» 12 вересня організує виставу для вихованців Дарницького дитячого будинку для інвалідів

Юлія Михайлюк
info@eveningkiev.com

Волонтери театру вже давно їздять регіонами Київщини з виставами, підготовленими спеціально для дітей. Організувала театр Наталія Грабовська, яка, ще будучи студенткою, запалилася ідеєю зібрати команду людей, котрі не заради грошей, а від щирого серця могли б дарувати радість та веселощі дітям.

Ось і цього разу благодійний театр зібрався в гості до Дарницького дитячого будинку для дітей інвалідів з виставою «Морська братія». Сценарій спектаклю розроблено на основі мультфільму «У пошуках Немо», що його вже встигли полюбити діти.

На думку самої пані Грабовської, такі вистави пробуджують у дітях відчуття радості та спрямовані на виховання в них почуття впевненості в собі.

– У нашій історії йдеться про те, як важливі знання та віра у власні сили. А справжня дружба не знає перешкод, вона здатна на неймовірні речі, – каже Наталія.

Вона коротко переповіла сценарій вистави: гармонію і спокій підводного світу затьмарюють страш-

ні події – на мирних риб нападають агресивні акули, які налаштовані підпорядкувати собі все підводне царство. На чолі їхньої армії – хитрий та злий скат Карзан. Двоє маленьких школярів-дельфінят, Купер і Сурі, вирушають у небезпечний похід – вони впевнені, що можна

знайти яєсь знаряддя проти кривдників. Та підступний Карзан разом зі своїми помічниками захоплюють сміливців у полон і залишають їх у холодній печері в очікуванні найгіршого. Краший друг Купера і Сурі, дельфін Марві – єдина надія на порятунок. Проте для того, щоб урятувати друзів, Марві доведеться не лише вирушити за ними в страшну і небезпечну подорож, а ще й подолати власні лінь і неупттво. На шляху до печери Марві зустрічає черепаху Федру – плаваче інформбюро, а також неординарних та оптимістичних рибок-близнят – Тутті та Рутті •

Довідка «Вечірки»
Ініціатором створення театру у 2007 р. стала Наталія Грабовська, тоді ще студентка, а нині вже випускниця режисерського факультету КНУТКТ ім. Карпенка-Карого. Її ініціативу було підхоплено чотирма ентузіастками добродійного інтернет-порталу www.deldom.info, і театр з'явився на світ.

З перших уст

Оксана ПУРК,
волонтер благодійного театру
«Місто сонця»

Сироти не прості, а соціальні...

«Соціальне сирітство – яєще, відстороненням батьків від виконання батьківських обов'язків щодо неповнолітньої дитини», – читаємо ми у пресі...

Причини такого яєща дуже різні: батьки хворіють на аліколізм або наркоманію, не мають коштів чи просто бажання виховувати дітей. І часто відмовляються від своїх рідних досить легко... Але якщо вже так трапилось і дитина стала непертрбною своїм батькам, чому вона майже стовідсотково потрапляє до інтернату?

Моя знайома рік з десятьма тому переїхала до України з Бірменії. Вона й досі не може звикнути до безпритупних дітей на наших вулицях та існування дитячих будинків взагалі! Виявляється, на її батьківщині таких яєщ немає! По-перше, дітей не кидають! Так, буває, що батьки випивають, але не спиваються й малечу доглядають! І навіть якщо дитина стає сиротою, родичі обов'язково забирають її до себе! Бабусі, дідуся, тітки та дядьки ніколи не залишать дитину напризволяще! Моя знайома й сама виховувалась старшими братами, коли рано осиротіла...

На жаль, у нашій країні не так... Точніше, не завжди так, бо трапляється й винятки! Наприклад, родина Борсуківих, де бабуся Наталя виховує двох маленьких онуків. Не полишила дивуватись можності цієї жінки! Їй 50 років, вона хвора на діабет, має сини, у якого пухлина мозку і який кілька років страждав від жалювлого головного болу та був майже прикутим до ліжка... Але Наталя не покинула двох діток, котрих народила її старша донька (вона та й чоловік – молоді люди, але вже наркомани зі стажем та купую недуг). Їх було засуджено, а Наталя тим часом намагалась лікувати та захищати малечу. Даню, молодшого онука, якому вже три роки, рекомендува-

ли залишити в пологовому будинку! Народжений від хворої матері, велими кволий – лікарі не вірили, що з цієї дитини буде яєсь пуття.

Але бабуся так не думала, вона просто забрала дитину і присвятила всю себе її вихованню! Збирала довідки, потрібні для різних інстанцій, шукала лікарів для онуків та синів... І нікому не жалілася! Я дізналась про цю родину випадково. Ми почили з іншими волонтерами допомагати: збирали речі, альбоми та фарби для Даринки (вона дуже гарно малює), гроші на лікування Дані, одна з волонтерок купила таку потрібну сім'ї пральну машину. А Наталя й досі не може звикнути до нашої допомоги, адже її донька, вийшовши кілька місяців тому з в'язниці, украй легко підписала відмову від власних дітей! А ми, волонтери, чужі люди, допомагали...

Тамара ж, мати цих дітей, знову стала наркоманкою, знову під слідством і вже невдовзі знову опиниться у в'язниці. Наталя й зараз не нарікає, вона тількись принаїмні з того, що вже ніхто не зможе відібрати в неї дітей!

Даринку, яка стала школяркою, готували до школи всією громадою! Збирали кошти на форму, канцтовари, взуття та всілякі дрібнички! До речі, цього року дівчинці пощастило і влітку вона потрапила на відпочинок до Італійської родини! Це вперше дитина поїхала кудись у своєму житті!

Нещодавно на одному з волонтерських порталів я знайшла повідомлення від однієї жіночки – вона питала поради, як краще допомагати сім'ям чи самотнім матерям, щоб не допустити, аби вони покинули своїх дітей... Як знайти такі родини, які дізнались, якої саме допомоги вони потребують... Можливо, хтось із майбутніх волонтерів також зацікавиться такою темою, і колись людство взагалі не вживатиме такого страшного терміну як «соціальна сирота»...

БЛАГОТВОРИТЕЛЬНЫЙ ТЕАТР «ГОРОД СОЛНЦА»

Ми робимо
дітей щасливішими!

559
ШКОЛА СОЛНЦА

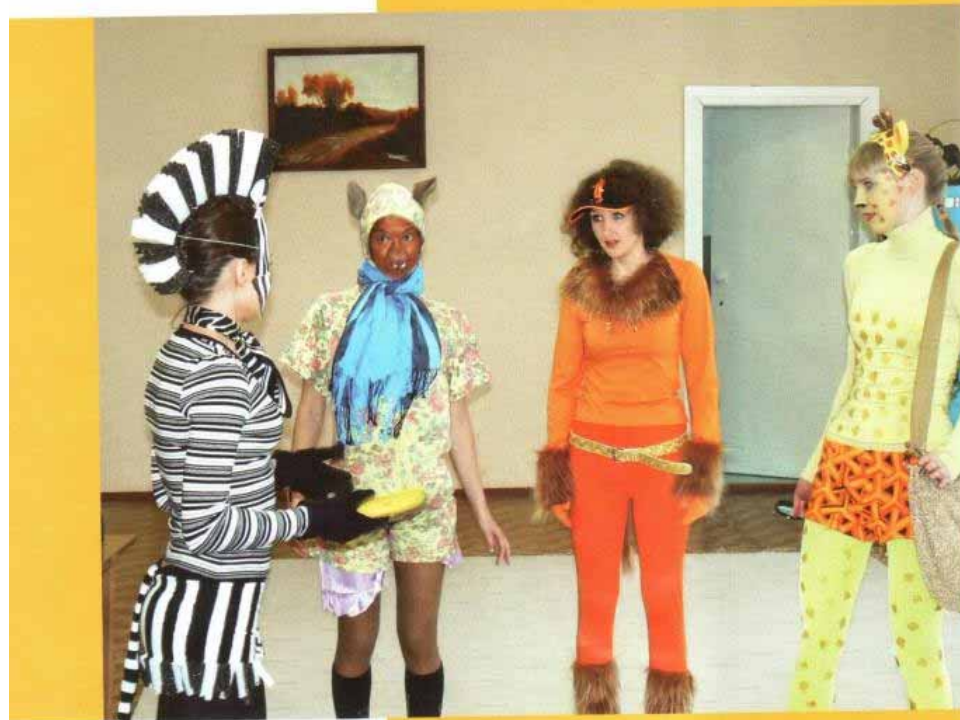
был создан в Киеве три года назад. Он уникален тем, что его организовали волонтеры – люди разных профессий, объединившиеся для того, чтобы дарить радость и просвещать обездоленных детей-сирот, инвалидов, ребят из неимущих семей. С тех пор театр успешно гастролирует по Украине – преимущественно, по детским домам и интернатам, с музыкальными интерактивными спектаклями, развивающими программами и открытыми сердцами.

Двенадцатого сентября, со спектаклем «Морская братия» театр посетил Дарницкий детский дом-интернат. Это социально-медицинское заведение для постоянного проживания детей от четырех до восемнадцати лет, отстающих в интеллектуальном развитии. В настоящее время там учатся, воспитываются и проходят курс социальной реабилитации 145 девочек с тяжелыми умственными и физическими изъянами, треть из которых – дети-сироты и малышки, лишённые родительской заботы. Сотрудники интерната воспитывают в них жизненно необходимые умения и навыки практически с нуля, ведь таким детям особенно трудно приспособиться к жизни в семье и обществе. Девочки с раннего возраста приучаются к гигиене и самообслуживанию, учатся застилать за собой кровати, складывать вещи, придерживаться режима дня. В процессе трудовой учебы они получают навыки в профессии няни-санитарки, убирают в столовой, присматривают за младшими воспитанницами, работают на-

приусадебных участках и в зимнем саду. Под руководством опытных инструкторов девушки овладевают доступными навыками работы на швейной машинке, ручными швами, художественной вышивкой. Некоторые труды, имея высокий художественный уровень, неоднократно были представлены на выставках.

Несомненно, значительное место в реабилитации воспитанниц дома-интерната и развития их эмоционально-волевой сферы занимает культурно-массовая работа. Именно поэтому выступление театра стало для деток и их воспитателей важным и волнующим событием. Дети живо реагировали на все, что происходило сцене, смеялись над шутками и переживали вместе с героями. Красочное музыкальное действие, яркие образы и широкие улыбки прочно приковывали их внимание. А еще детки с удовольствием участвовали в конкурсах и играх, которые для них придумывали неугомонные рыбки. После выступления театра маленькие воспитанницы интерната долго не отпускали понравившихся героев сказки – общались, обнимались, фотографировались... Не секрет, что детки с подобными особенностями обычно очень открыты, обаятельны и очаровательны. Актерам театра тоже непросто было расстаться с ними. Однако, пообещав вскоре приехать вновь, гости все-таки распрощались. Остается только надеяться, что идеи добра, которые пропагандирует театр и жизнерадостный, оптимистичский настрой артистов станут для этих деток прочным ориентиром в их, уже такой не легкой, жизни!

Уважаемые читатели! Если данный материал вызвал у вас живой интерес, присоединяйтесь к деятельности театра «Город солнца»
www.misto-sontsia.org.ua
тел.: (050) 411-16-33

They say that there are no coincidences in this world. Once, Natalia Hrabovska, an aspiring young Kyiv theatre director, going to a job interview, went to the wrong address and came to an orphanage. Thanks to this so-called coincidence the "City of the Sun" charity theatre was born, whose performances have been already shown in many orphanages in Ukraine. Having learned about this theatre, UIA donated costumes which children will see in new productions

City of the Sun

By Natalia Rudnichenko
Photos: From
the archives of the City
of the Sun Theatre

47

Кажуть, випадковостей у житті не буває. Якось киянка Наталія Грабовська, молодий режисер-постановник, вирушаючи на співбесіду з приводу роботи, переплутала адресу і потрапила до дитячого будинку. Завдяки такому збігу обставин народився благодійний театр "Місто Сонця", вистави якого вже побачили в багатьох дитячих будинках України. Дізнавшись про театр, авіакомпанія МАУ подарувала йому яскраві костюми для нових постановок

СОНЦЯ МІСТО

Текст: Наталія Рудніченко
Фото: з особистого архіву
учасників театру

However, there is a little bit of prior history. Three years ago, Lidia Morozova, a 19-year-old Kyiv woman, created the charity portal www.detdom.info with her friends after collecting a lot of information about orphanages in Ukraine and the needs of their children. Soon the site gathered many people of good will who wanted to help children left without parental care. The volunteers visited orphanages, not only to bring charitable aid, but also to study the needs of children and help them.

Natalia Hrabovska joined this virtual community and posted on the site a request: who wants to participate in the "City of the Sun" charity theatre performances? Volunteers were found.

Guests from Madagascar

"Madagasy in search of New Year" was the title of the first performance, produced by "City of the Sun" in a few weeks last winter. The script was loosely based on the plot of the American animated feature "Madagascar". Costumes for friendly characters: zebra, giraffe, lioness and hippopotamus performed by non-professional actors were created independently entirely from improvised materials.

"The idea of creating the performance appeared spontaneously" – Natalia Hrabovska says. "I did not want to go to children empty-handed... Writing the script, casting girls came to rehearsals after work, tired but ready to work until early morning, preparation of the performance and costumes were done during the time it took to have four or five rehearsals. We did our best! The long-awaited premiere took place in the Fastiv orphanage near Kyiv. It was

утім, трошки передісторії. Три роки тому інша молода киянка з небайдужим серцем, 19-річна Лідія Морозова, разом зі своїми друзями створила благодійний портал www.detdom.info, зібравши чимало інформації про дитячі будинки України та потреби дітей. Дуже скоро сайт об'єднав величезну кількість людей доброї волі, які прагнули допомогти малечі, залишеній без батьківської турботи. Так організувалися спільні поїздки до інтернатів, під час яких волонтери не просто привозять благодійну допомогу, а й вивчають проблеми дітей і просто спілкуються з ними.

Саме до цієї віртуальної спільноти приєдналася Наталія Грабовська, розмістивши на сайті запит: хто хоче взяти участь у благодійному спектаклі? Такі люди знайшлися.

Гості з Мадагаскару

"Мадагаскарці в пошуках Нового року" – так називалася перша вистава, яку театр "Місто Сонця" підготував минулої зими лише за декілька тижнів. В основу сценарію покладено сюжет американського мультфільму "Мада-

The "City of the Sun" charity theatre performed its first play in over ten orphanages in various regions of Ukraine
Благодійний театр "Місто Сонця" побував з першою виставою у більш як десяти дитбудинках України

very moving. I was happy that I did such a necessary thing with such wonderful and generous people... Children were extremely happy, and adults were touched, everybody felt positive emotions".

However, Natalia confesses that while communicating with orphans, she sometimes wanted to cry. She saw in her eyes the acute lack of a mother's love. Of course, it cannot be compensated by one theatre performance... But it can warm the children's hearts for a while. And we want as many children as possible to get this ray of sunshine!

Theatre of the Future

Among Natalia Hrabovska's plans there is a wish to create a professional-level charity theatre based on an amateur group. Now "City of the Sun" has performed its first play in over ten orphanages in the Kyiv, Poltava and Chernihiv regions. Of course, the number of invitations is much bigger, but every volunteer involved in the performance has a day job, so they can perform only on week-ends or during holidays.

Another problem is the search of premises for rehearsals of new productions. In June, Natalia graduates at the Directors Faculty of the Kyiv's Theatre Art Institute, where she held rehearsals for her theatre. Now she and her companions invest their own money in decors, make-up and costumes, but it is not enough for all that is needed. However, they do get support. Having learned about "City of the Sun", Ukraine International Airlines donated bright costumes which Natalia is going to use in her new productions.

The director confesses that she can sustain her activity thanks to the material support of her husband. In the future she wants this charitable theatre to become her main job. As her graduation performance, Natalia is preparing a production of "Last Tango in Paris" in Kyiv's Suziria theatre. The director is sure that big stages and loud applause are waiting for her. Now the young woman wants to devote part of her soul to poor children.

Here and Now

"I ask myself constantly: HOW can I solve all these problems" – says Natalia – "How can I help these children get rid of their fears and inferiority complexes, their feeling of an acute lack of love? Yes, they require material help, performances, plays, presents... And we give them all we can, but unfortunately it only lasts a few days. How can we make them forever happy? The ideal solution is to adopt all orphans, but it is not immediately possible and they need help right now. If we are a society, then they are our children! They are not the children of the people who abandoned them or of the state, but ours!"

гаскар". Костюми для симпатичних звірів – зебри, жирафа, левиці та бегемота, – яких грали непрофесійні актори, створювали теж самотужки з підручних матеріалів.

"Ідея створення спектаклю народилася спонтанно, – розповідає Наталія Грабовська. – Не хотілося їхати до дітей у гості просто так... Написання сценарію, пошук акторів (дівчата приходили на репетиції після роботи і, хоч були стомлені, готові були працювати до ранку), підготовка вистави, костюмів – все це зайняло якихось чотирьох п'ять репетицій. Адаже ми знали, заради чого стараємося! Довгоочікувана прем'єра відбулася в Фастівському дитячому будинку, що під Києвом. Мене переповняло щастя, відчуття того, що я роблю потрібну справу з такими чудовими і великодушними людьми... Діти були безмежно раді, а дорослі – задоволені, всі отримали заряд позитивних емоцій".

Утім, Наталія не приховує, що під час спілкування з вихованцями дитбудинків їй часом важко стримати сльози. Як жінка вона бачить у дитячих очах гострий брак материнської любові. Звичайно, її не компенсуєш однією виставою... Але зіграти нею дитячу душу, нехай ненадовго, можна.

Театр майбутнього

Серед найближчих планів Наталії Грабовської – створити на базі аматорської трупи професійний благодійний театр "Місто Сонця". Театр побував зі своєю першою виставою у більш як десяти дитбудинках Київської, Полтавської та

Theatre Director
Natalia Hrabovska

Режисер
театру
Наталія
Грабовська

